

[Justitsministeren.]

Dommerne nok saa gerne vil give ham mildere Straf. Det er det, Nævningerne tager Hensyn til; jeg tror ikke, Nævningerne vil lade sig forskrække af det Argument fra Defensor, der lyder saaledes: Hvis I dømmet vedkommende skyldig, er vedkommende i Dommerens Magt, thi det er med Dommerne ligesom med alle andre Mennesker, de vil helst være milde, hvis de kan; men det er ikke altid, de kan, naar de mener, den Handling kræver den og den Straf.

Det er saa heldigt, at Sagkundskaben fra alle Sider, saavel indenfor den praktiske som den teoretiske Jura, Dommere, Sagførere, Statsadvokater og Defensorer har kunnet enes om dette Forslag i det store og hele, idet de hver fra deres Side har givet Afkald paa Særønsker. Det forekommer mig derfor ogsaa, at Rigsdagen maa kunne blive færdig med Behandlingen af Lovforslaget. I andre Lande er det saaledes, at naar der har været nedsat en Kommission om et saadant Spørgsmaal, lægger Rigsdagen i stor Udstrækning Kommissionens Arbejde til Grund, og jeg vil haabe, det gaar paa lignende Maade her.

Det ærede Medlem Hr. Axel Dam vilde have en Slags ny Straffelov med Hensyn til Automobilkørsel, idet han mente, at den Læge, som i beruset Tilstand kørte rundt paa Gaderne og bevirkede, at en Mand blev Krøbling, i Stedet for at faa en Maanedes Fængsel skulde forblive paa fri Fod, fortsætte sit Arbejde og betale i Erstatning til vedkommende f. Eks. Halvdelen af det, han tjente.

Jeg maa sige, at jeg har den modsatte Anskuelse; jeg har den Anskuelse, at kunde man putte denne Læge ikke een, men to Maaneder i Fængsel, skulde han have været der, hvis hans Handling gav Anledning dertil; for det forekommer mig ganske uforvarligt, at denne Mand i beruset Tilstand kører rundt paa Gaderne. Hvad det angaar, at han skal betale Erstatning, behøver vi ikke en ny Lov dertil; det skal han allerede efter de nugældende Regler. Derfor tror jeg ikke, det vilde være godt at komme ind paa den Regel.

Hvad angaar Alimentionsspørgsmaalet, er det noget af det vanskeligste, man overhovedet kan komme ind paa. Man har arbejdet paa en Ordning, men det er et meget vanskeligt Spørgsmaal.

Det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen stillede visse Forespørgsler til mig; og jeg skal søge kort at besvare dem. Det ærede Medlem fremdrog en Bedragerisag, hvor der ikke var gjort nogen Anmeldelse,

og det mente han svækkede Retsfølelsen; men han havde haft den Glæde at se det modsatte Tilfælde i Aarhus: der var kommet en Bedrageriaffære, og der havde man grebet ind, uden at der var kommet en Anmeldelse. Jeg maa sige, at desværre kan det ærede Medlem ikke glæde sig over det sidste; der forelaa nemlig samtidig i denne Sag den Sigtelse, at der forelaa Falsk, og i saa Tilfælde — naar der foreligger Falsk — griber man ind uden Anmeldelse.

Hvad angaar selve Spørgsmaalet, er det for stort at diskutere her; men jeg skal blot sige til det ærede Medlem, at jeg tror, at hvis vi kom ind paa at gribe ind overfor Bedrageri uden Anmeldelse, saa var vi langt ude. Hvis det ærede Medlem og jeg i Løbet af en Times Tid kunde gennemgaa alle Tilfældene, tror jeg, han vilde sige: Nej, jeg maa erkende, at der er væsentlige Grunde til, at her ikke gribes ind uden Anmeldelse. Saa kan der komme Tilfælde, som vækker Offentlighedens Interesse, og hvor vi alle ønsker, at der dog maa komme en Anmeldelse. Men det gaar ikke at fravige Princippet i enkelte Tilfælde; har vi Princippet med en Anmeldelse, maa vi holde paa det; og jeg tror, at naar det ærede Medlem hørte, hvad der kan anføres for det Synspunkt, vilde han sige, at der var noget i det, mere i det, end han havde troet.

Det ærede Medlem var inde paa Spørgsmaalet om Brevskrivning fra Varetægtsarrestanter. Jeg tror, at man stiller sig meget mildt overfor det; men hvis der her er et Omraade, hvor man kan faa en mere praktisk Ordning, vil det ærede Medlem altid kunne paaregne Støtte fra Justitsministeriet dertil.

Det ærede Medlem var inde paa Dommerens Retsbelæring. Det ærede Medlem Hr. Pürschel har allerede svaret paa dette; og jeg maa paa lignende Maade sige, at det ærede Medlem maa ikke glemme, at til Retsbelæring hører Fremhævelse, af alle faktiske Omstændigheder. Nej, er der noget, der er uheldigt ved Nævningeinstitutionen, tror jeg snarere, det er det, at det er Dommeren, der ifølge Loven skal „forhøre“ den anklagede straks, og derved paa Forhaand faar det Stempel paa sig, at det er ham, der optræder overfor Forbryderen. Det er Dommeren, der skal afhøre vedkommende ved at stille de og de Spørgsmaal. Derimod, at Dommeren belærer ved at fremhæve de og de Kendsgeneringer, maa være rigtigt; jeg kan med min bedste Villie ikke se, at det kan være forkert, naar en Dommer siger: Nævningerne maa ikke forandre Loven; de er bundet af Straffeloven, der